

nemlig efter Ejerens personlige Arbejde, Bestyrelse og Benyttelse af den paagældende Ejendom, derunder Værdien af Husleje og Befordring for ham og hans Familie. Dette forekommer mig at ramme fortrinligt, hvad der maa være den enkelte Skatteydere virkelige Udbytte af Ejendommen. Men hvad er Regeringens Mening med dette Forslag her? Er det Meningen, at vi skulle gaa frem paa samme Maade, først vurdere Ejendommen og tage Renten af dens Værdi og dernæst kapitalisere Ejerens personlige Virksomhed og Benyttelse af Ejendommen? I sidste Fald komme vi op til en kolossal Værdi for Ejendommen, Lad os tage et bestemt Eksempel; en lille Gaard til en Værdi af 20,000 Kr. Renten deraf til 4 pCt. er 800 Kr. og Værdien af de andre Momenter efter den anden Skattevurdering efter de Regler, vi den Gang anvendte, vil udgøre 700 Kr. Skal disse 700 Kr. nu kapitaliseres, bliver det 17,500 Kr. og lægges det til de 20,000 Kr. bliver det 37,500 Kr. altsaa et Beløb, der slet ikke passer, Jeg forstaar ikke denne Bestemmelse, og selv om det ikke er Meningen saaledes, er jeg endda lige klog. Jeg kan nemlig heller ikke tro, at det er den høje Regerings Mening, at Reglen skal være den, at vi taksere Ejendommen efter, hvad den kan give ved almindelig god Drift, at det skulde være Reglen i alle Tilfælde, for saa vilde vi jo komme til aldeles forkerte Resultater. Sæt nu, at en Landejendomsbesidder driver sin Ejendom ganske udmærket og har glimrende Indtægter af den, han bliver altsaa ikke forurettet, naar vi skulle vurdere Ejendommen efter, hvad den kan antages at give ved almindelig god Drift, han kommer snarere til at svare for lidt i Skat. Saa er der derimod en anden, som driver sin Ejendom overmaade slet og har saa godt som ingen Indtægt af den, han skal alligevel med Hensyn til sin personlige Virksomhed og Indtægten af den vurderes efter, hvad Ejendommen kan antages at give ved almindelig god Drift; efter Bestemmelsen her skulle de jo alle sammen sættes lige. Jeg forstaar ikke Retfærdigheden heri. Jeg forstaar ikke rettere, end at Gennemførelsen af denne Tanke, hvis det er Meningen, gaar ud paa at sige:

Den som meget har, skal meget gives, den, som lidet har, fratager man det, han har.

Jeg skal ikke opholde mig ved Bestemmelserne om Beskatningen af Tienden. Jeg kan ikke se rettere, end at der er en væsentlig Mangel, naar der tales om at ansætte Tienden til Ejendomsskyld, idet der maatte afgives Regler for, hvorledes man skal vurdere Tienden, men det er der jo slet ikke Tale om. Jeg kan i denne Henseende blot henvise til Lovforslagets § 6. — Da jeg er ved denne Paragraf, vil jeg nævne en Kuriositet, som jeg dog ikke skal opholde mig ved, nemlig at i det sidste Stykke tales der noget om Institutioner, som amortiseres. Det er noget, som jeg ikke forstaar mig paa, men det er ganske vist ikke det, der menes, der menes nemlig Laan af Institutioner.

Der er i det andet Ting talt en hel Del om det store Arbejde, som Skattekommissionens Forslag vil føre med sig særlig for Sogneraadene, Kommunalbestyrelserne, og der er af den ærede Finansminister talt om, at Skattekommissionens Forslag i det hele taget være vanskelige at gennemføre. Jeg forstaar ikke rettere, end at denne Indvending gælder i langt højere Grad de her foreliggende Forslag. Her er jo Tale om en Række forskellige Instanser, en Række forskellige Kommissioner, Taksationskommissioner, Ligningskommissioner. Her er i § 39 en Taksationskommission for Statsindkomstskatten; der er en anden Taksationskommission i Forslaget om den kommunale Beskatning. Der er forskellige Overinstanser. Her i denne Lov er der en Overskattekommission; i den anden Lov om den kommunale Beskatning er Amtmanden i visse Tilfælde Overinstans, i andre Tilfælde er det Amtsrådet, og atter i andre Tilfælde Overligningskommissionen. Jeg tror, at naar man skal ind paa at tale om alle disse forskellige Kommissioner og Instanser, saa er der et helt Virvar i det her foreliggende Forslag; jeg synes ikke det er særlig klart eller særlig overskueligt eller særlig let at behandle. — Der er i § 21 en ret snurrig Bestemmelse, som siger, at Kapitalindtægt, som ikke rammes efter Bestemmelserne i §§ 14—20, beskattes som personlig Indkomst efter Reglerne